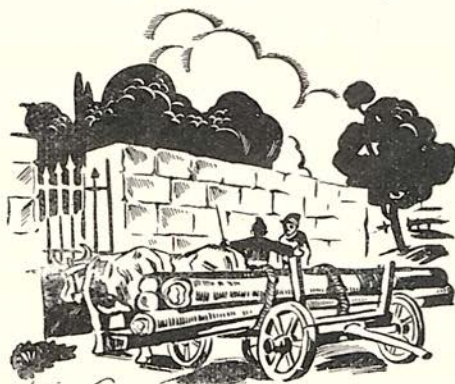

КОЛКО ГЛУПАВИ БИЛИ ВЪ ЕДНО СЕЛО

Това село се намирало далече край една голѣма гора. И защото било много далече отъ другитѣ села, селянитѣ се страхували да не ги нападнатъ разбойници, та оградили селото си съ висока каменна ограда. Вечеръ се прибирали рано и затваряли тежката порта.

Но си нѣмали черква. Презъ други дни какъ да е, но на голѣми празници трѣбвало да не ходятъ на черква. А на Коледа нали е студено и пада такъвъ дълбокъ снѣгъ! Само най-здравитѣ изгизвали до близното село.

Най-сетне селянитѣ решили да си направятъ черква. Изкопали основитѣ, започнали да зидатъ нагоре. Но трѣбвало и дебели греди. Насѣкли много греди, натоварили колитѣ, но нали били глупави, натоварили ги на

прѣко на колитѣ и като стигнали предъ портата, не могли да ги вкаратъ вжтре. Събрали се най-умнитѣ отъ селото, но нищо не могли да измислягъ. Изпратили до близко едно село, да дойде нѣкой и да каже какъ да се вкаратъ дърветата. Дошълъ човѣкътъ. Погледалъ, помислилъ, пакъ погледалъ, пакъ рекълъ:

— Ние у нашето село нѣмаме такъвъ зидъ и не знаемъ да вкарваме дървета презъ порта.

Отишълъ си. Събрали се пакъ глупавитѣ селяни. Гледали, мислили... Наближавало да се стъмни, а никой нищо не измислилъ.

Изведнажъ едно дете извикало:

— Я гледайте каква голѣма сламка носи ластовичката. Видѣхте ли какъ я вкара въ гнѣздото си?

Вдигнали глави селянитѣ, гледали, гледали и засрамени се навели.

— Брей, отъ едно пиле и отъ едно дете да се научимъ на умъ!...

Обърнали дърветата надлъжъ и ги вкарали.

Вѣра Бояджиева-Фолъ